

**SOS!**

**Jolanda Beense**



SOS!



Self-Publish Uitgeverij: Sweek  
Oorspronkelijke titel: SOS!  
Auteur en Omslagontwerp: Jolanda Beense  
ISBN: 9789403612263  
©2020 by Jolanda Beense  
Druk 2021 Sweek

*Niets uit deze uitgave mag veelevoudigd en / of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.*

# Proloog

Met hun ogen wijd opengesperd keken Dian en Elayna hun tante verschrikt aan en ze trokken wit weg.

‘Nooit meer?’ fluisterde Dian.

Maria schudde haar hoofd. ‘Nooit meer. Eén moment van zwakte en we komen allemaal in gevaar. Begrijpen jullie dat?’

De afschuwelijke waarheid van het woordje ‘nooit’ drong tot Dian door. Nooit zou ze haar ouders en broertjes nog zien. Nooit zou ze haar geliefde Richard nog zien. Er mocht ook nooit meer contact met hen opgenomen worden. Dat was een verschrikking. Haar onderlip trilde en niet veel later barstte ze in snikken uit.

Ook Elayna kon haar tranen niet meer bedwingen. Ze sloeg haar handen voor haar gezicht en wiegde heen en weer. Het leven van haar en Dian was in één klap veranderd in een nachtmerrie en dat was haar schuld. Waarom had ze niet beter naar de waarschuwingen van haar ouders geluisterd? Waarom had ze zich over laten halen om toch naar de discotheek te gaan? Ze had daar helemaal niet mogen zijn...



# DEEL 1.





# 1.

## *drieënhalf jaar eerder*

‘Uitgaan?’ riep Catharina de Jonghe naar haar dochter alsof het een vies woord was. ‘Nee, jongedame. Daar komt niets van in. Je bent nog maar zestien jaar. Kom maar terug als je achttien bent. Dan praten we verder.’

Eva leunde tegen de deurpost van de keuken en friemelde aan de puntjes van haar lange goudblonde vlecht. De geur van gehaktballen kwam haar tegemoet. De hele dag had ze geoeffend op de vraag of ze zaterdag uit mocht gaan, maar eigenlijk had ze het antwoord van haar moeder al kunnen raden.

‘Mijn vriendinnen mogen anders wel al uitgaan,’ probeerde ze nog.

Haar moeder droogde haar handen af aan haar schort, draaide daarna het gas laag en keerde zich vervolgens naar haar toe. ‘Daar hebben je vader en ik niets mee te maken, Eva. Jouw vriendinnen hebben niet hetzelfde geloof als wat wij Egelanderveeners wel hebben.’

Eva zuchtte. De mensen in Egelanderveen waren erg kerkelijk. Vooral in het oude gedeelte van het dorp waar zij woonde, maar haar ouders spanden daarin toch echt wel de kroon. Toch snapte Eva niet wat haar geloof nou met uitgaan te maken had en dat zei ze dan ook.

‘Dat zal ik je eens haarfijn uitleggen,’ gaf haar moeder als antwoord en ze schoof een losgeschoten pluk donkerblond haar terug in haar lage strakke knot. ‘Je zal je altijd eerzaam moeten gedragen. En uitgaan betekent losbandig gedrag. Dat kunnen je vader en ik echt niet toestaan.’

Eva staarde naar een klein gaatje in de zwarte kous van haar rechtervoet.

‘Zal me heus wel netjes gedragen, hoor,’ mompelde ze.

‘Hoe kunnen wij daarop vertrouwen, als je met meisjes omgaat die vrij worden opgevoed, zoals bijvoorbeeld Anna.’

Eva rolde ongemerkt met haar ogen. Anna was haar allerbeste vriendin en toch deugde er volgens haar moeder niets aan haar. Haar moeder vond altijd wel een reden om haar af te kraken. Alleen maar vanwege het verschil in opvoeding en geloof.

Ook de ouders van Anna konden nooit goed doen in de ogen van haar moeder, terwijl ze toch twaalf jaar lang elkaars burens waren geweest in Egelanderveen. Maar ze waren nooit bij elkaar over de vloer gekomen. Het

bleef bij een beleefde hallo tegen elkaar zeggen, als ze elkaar tegenkwamen, en meer ook niet.

Voor kinderen had haar moeder echter een zwak en Anna was wel altijd welkom bij hen thuis geweest. Tenminste, toen ze nog klein was. Maar hoe ouder Anna werd, hoe meer haar vrije opvoeding merkbaar en zichtbaar werd. En dat werd haar moeder uiteindelijk een doorn in het oog. Ze had haar blijdschap dan ook niet onder stoelen gestoken, toen Anna en haar ouders naar een groter huis in het vier kilometer verder gelegen dorp Berenwoude verhuisden, omdat er twee broertjes op komst waren. Eva daarentegen was er kapot van. Anna kreeg een paar nieuwe vriendinnen en ze had echt gedacht dat ze haar nooit meer zou zien.

Anna bleef haar echter trouw. ‘Van alle kinderen in onze straat was jij de enige die met mij wilde spelen,’ was haar simpele argument, ‘en daarom blijf jij voor altijd mijn hartsvriendin.’ Ze meende het en naarmate Eva en Anna ouder werden, werd hun vriendschap alsmaar hechter.

Tot ongenoegen trouwens van Eva’s moeder. ‘Ik krijg steeds sterker het gevoel dat Anna te veel invloed op je uitoefent. Het zou me dan ook niets verbazen, als dat hele idee van uitgaan bij haar vandaan komt. Door Anna krijg je steeds meer slechte gedachten en trek je ons geloof in twijfel.’

‘Dat is niet waar,’ bracht Eva er zachtjes tegenin. ‘Ik stel er alleen maar vragen over.’

‘En dat is een grote zonde, jongedame!’ riep haar moeder, terwijl ze met haar wijsvinger heen en weer zwaaide. Vervolgens stak ze een hele preek af over de tien geboden van God en welke straf erop stond als Eva zich daar niet aan hield.

Met opgetrokken schouders en gebogen hoofd liet Eva alles over zich heen komen. Daarna vluchtte ze de trap op naar haar vrolijk gekleurde slaapkamer, waarin ze duidelijk liet zien dat roze haar lievelingskleur was.

Maar op dit moment zag ze de vrolijkheid van haar kamer niet en met een zucht ging ze op haar bed zitten. Haar moeder kon altijd zo doordraven over de regels van God. Niet normaal meer. Bovendien had haar moeder in de loop van de jaren zo haar eigen draai aan de regels gegeven, wat helemaal niets meer met hun geloof van doen had. Zoals met dat uitgaan. Ertegenin gaan had totaal geen zin, want de regels van haar moeder waren nou eenmaal wet. En als ze dat wel deed, was ze brutaal en zou ze heel wat straf krijgen. Er zat dus niets anders op dan het moment af te wachten waarop ze wel uit mocht gaan.

## 2.

### *Twee jaar later*

De dag brak aan waarop Eva achttien jaar werd en met een blij gevoel werd ze wakker. Eindelijk was ze dan volwassen, waarin ze haar eigen beslissingen kon nemen.

Eva schoof haar roze gordijnen opzij en keek naar buiten. Het was nog vroeg in de ochtend, maar de zon scheen nu al uitbundig. Dat beloofde een zeer warme dag te gaan worden.

Haar blij gevoel wakkerden nog meer aan. Vanavond ging ze uit, voor het eerst van haar leven. Een mooier verjaardagscadeau kon je haar niet geven op die zeer warme zaterdag, midden in de maand mei, ook al was ze niet gewend om cadeautjes te krijgen. Haar ouders deden daar niet aan. Als ze iets nodig had, kon ze het ook gewoon zo krijgen. Haar ouders vonden het ook onzin om verjaardagsfeestjes te geven, dus kon ze gaan en staan waar ze wilde. Haar moeder, die twee jaar lang afwijzend over uitgaan had gedaan, had niet meer het recht haar tegen te houden nu ze volwassen was...

Ze had verkeerd gedacht. Haar moeder hield zoals gewoonlijk de touwtjes in handen. ‘Naar de discotheek?’ riep ze, nadat Eva het tijdens het ontbijt ter sprake had durven brengen. ‘Oh nee, geen sprake van! Nette meisjes zoals jij komen niet in discotheken. De meisjes die daar wel komen zijn losbollen. Zoek dus maar een andere uitgaansgelegenheid uit.’

‘Maar...,’ stamelde Eva en ze plukte aanhoudend aan haar vlecht.

‘Geen gemaar, Eva. Jij bent niet zomaar een meisje, zoals je vriendinnen. Je bent een geschenk van God en wij, als jouw ouders, moeten je behoeden tegen al het kwade dat je tegen zou kunnen komen. Er wordt ontzettend veel gerookt en alcohol gedronken in dat soort gelegenheden en je vader en ik willen niet dat je daarmee in aanraking komt. Bovendien loopt daar alleen maar gespuis rond.’

‘Zal anders heus wel opletten en me gedragen, hoor.’

‘Zolang je met Anna om blijft gaan heb ik daar geen vertrouwen in.’

Eva zuchtte. Daar gaan we weer, dacht ze geërgerd. De ene dag was Anna te druk, de andere dag weer te brutaal. Of ze kleepte zich te modern. En nu ging het weer over haar vrije opvoeding.

‘Waarom hebt u toch altijd kritiek op haar?’ vroeg ze dan ook.

‘Waarom? Omdat ik nog steeds het gevoel heb, dat als Anna iets zegt, jij het meteen opvolgt.’

‘Dat is niet waar! Vraag mij alleen af waarom ik nooit iets mag van u? Alsof ik nog een klein kind ben.’

‘Evaline!’ riep haar moeder geschokt, terwijl ze haar hand tegen haar borst aansloeg. ‘Die brutaliteit wens ik niet van je. Ga naar je kamer om af te koelen. En doe dat niet nog eens, want dan mag je helemaal niet meer uit vanavond.’

Eva rende van tafel, stampte de trap op naar haar slaapkamer en liet zich op haar bed vallen. Haar moeder was zó bekrompen. Zelfs op haar verjaardag wist ze nog haar dag te verpesten. Anna ging dit vast ook niet leuk vinden.



Met een gevoel dat alles verloren was pakte Eva haar mobieltje onder haar kussen vandaan en belde Anna. ‘Ik mag niet,’ zei ze en ze vertelde over de argumenten van haar moeder.

‘Tjee, wat een onzin nou weer, zeg!’ riep Anna. ‘Je moeder mag wel wat meer vertrouwen in je hebben. Ja, er wordt gerookt en alcohol gedronken in discotheken, maar dat betekent toch niet dat jij dat dan ook gaat doen?’

‘Dat is wat ik ook al tegen mijn moeder zei.’

Anna zuchtte luid. ‘Ze moet eens leren je wat meer los te laten. Ik ken genoeg mensen met hetzelfde geloof als jullie en die zijn lang zo streng niet. Bovendien zijn je moeders denkwijzen verschrikkelijk ouderwets.’ Ze zuchtte weer. ‘Had je nou maar wat broertjes en zusjes gehad, hè, dan had ze zich waarschijnlijk niet zo op jou gefocust.’

‘Mijn moeder mocht na mij niet meer zwanger worden,’ antwoordde Eva.

‘O? Waarom niet?’

‘Mijn geboorte was nogal dramatisch. Haar placenta scheurde voortijdig.’

‘Heftig. Ze had je dus kunnen verliezen. Ik zie alleen niet in waarom ze daarna niet meer zwanger mocht worden.’

‘Voor mij had mijn moeder al meerdere miskramen gehad en na mijn geboorte hebben de dokters bij haar een bloedstollingsafwijking gevonden en haar geadviseerd om het verder bij één kind te laten.’

‘Ah! Vandaar dat ik jouw ouders nooit echt vrolijk zie. En dat snap ik nou niet. Ze moeten toch blij zijn dat ze jou nog hebben gekregen? Waarom dan die overdreven strengheid naar jou toe? Het brengt alleen maar onze planning in de war.’

Een paar maanden geleden hadden Eva en Anna al plannen gemaakt om naar de discotheek in het zeven kilometer verderop gelegen stadje Aldere te gaan, zodra Eva achttien jaar werd. Deze discotheek was vrij nieuw en ze hadden er goede berichten over gehoord en gelezen. De discotheek had een grote dansvloer en er werd goede muziek gedraaid. Plus dat er iedere zaterdag een andere DJ aanwezig was met zijn eigen muziekstijl. Veelbelovend dus, maar onbereikbaar geworden voor Eva.

‘Tenzij... je durft te liegen tegen je moeder,’ stelde Anna voor.

‘Liegen?’ stamelde Eva.

‘Ja, liegen. Zeg je gewoon dat we naar de bioscoop gaan en dat mijn vader ons wegbrengt en weer ophaalt. En als je dan toch bezig bent: vraag dan gelijk of je bij mij mag logeren, omdat het wat aan de late kant kan worden.’

Nou, daar moest Eva diep over nadenken. Liegen was een grote zonde en had ze nog nooit gedaan. Maar nu ze toch niet de vrijheid had om naar de discotheek te gaan, kon ze het best eens gaan proberen. Het was alleen makkelijker gezegd dan gedaan. Ze plukte meer dan ooit aan haar vlecht toen ze haar moeder vertelde over de zogenaamd gewijzigde plannen. Bang dat haar moeder haar elk moment zou doorzien, want ze wist precies wat er dan ging gebeuren. Ze zou minstens een week naar haar kamer verbannen worden met alleen wat water en brood. Plus dat ze driemaal per dag zware preken te horen ging krijgen. Misschien wel met slaag. Tenminste... daar dreigden haar ouders altijd mee, wanneer ze het ooit in haar hoofd ging halen om tegen de regels in te gaan.

Tot haar grote opluchting geloofde haar moeder haar en gaf haar toestemming. En dat was een groot wonder, want volgens hun geloof mocht er geen films gekeken worden, omdat je anders werd blootgesteld aan allerlei verleidingen. Daarom stond er bij de meest extreem gelovigen ook geen televisie in huis. Maar haar moeder hield van films kijken, vandaar dat zij wel een televisie hadden. Al was het aantal zenders dat ze mochten kijken beperkt.

Het blijde gevoel van Eva kwam langzaam weer terug nu ze van haar moeder eindelijk uit mocht gaan. Haar moeder had echter nog wel een maar over het logeren. ‘Ik zie niet in waarom je zou moeten logeren. Je kan toch na de film direct naar huis komen?’

‘Eh, ja, dat kan wel,’ hakkelde Eva, ‘maar de film begint pas om tien uur vanavond. Als ik dan laat thuiskom, maak ik papa misschien wakker.’

‘Daar heb je wel een punt, ja. Je vader kan er altijd slecht tegen wanneer hij uit zijn slaap wordt gehaald. Maar hoe laat noem jij laat? Na twaalf uur ’s nachts is het al zondag en hoor je thuis te zijn. Hoe weet ik dat je dat bent?’

‘Door het te beloven,’ zei Eva met een stalen gezicht en haar vingers gekruist op haar rug. ‘De film is rond half twaalf afgelopen en de rit van Aldere terug naar Berenwoude duurt met de auto nog geen kwartier. Dat halen we dus makkelijk.’

‘Nou, vooruit. Je mag bij Anna logeren en ik vertrouw erop dat jij je aan je woord houdt. Maar ik verwacht wel dat je morgen gewoon op tijd in de kerk zit, anders gebeurt het nooit meer.’

### 3.

‘Niet te geloven!’ riep Anna, nadat Eva haar teruggebeld had. ‘Het is je gelukt.’

‘Ja, goed, hè?’ zei Eva. ‘Ik ben er zelf nog helemaal verbaasd over.’

‘Ik nog het meest. Ik had namelijk niet echt gedacht dat je daadwerkelijk zou gaan liegen. Je bent nooit eerder tegen de regels van je ouders ingegaan.’

‘Dat was ook niet makkelijk, hoor.’

‘Dat geloof ik graag. Nou, Eva, dit wordt jouw dag. Kom zo snel je kan naar mij toe, want je moet je eigen cadeautje passen.’

‘Mijn eigen cadeautje passen?’ stamelde Eva.

‘Ja, we gaan shoppen voor uitgaanskleding en je allereerste spijkerbroek krijg je van mij.’

Tegen enen namen Eva en Anna de lijnbus naar het centrum van Katzendoorn. Het was ongewoon warm op deze zaterdag, daarom was het vrij rustig in de lange brede winkelstraat. De mensen liepen te puffen, wapperden met een folder en zochten de schaduw op. Eva en Anna trokken zich echter niets van de hitte aan en op hun gemak struinden ze de vele winkels af, op zoek naar de juiste spijkerbroek. Op het laatst gingen ze een groot warenhuis binnen en ze liepen gelijk door naar de damesafdeling.

Voor Anna was het nooit zo moeilijk kiezen. Ze was modebewust en wist altijd precies wat ze wilde. En met haar lange hoogblonde haren, haar lengte van één meter vijfenzeventig en haar slanke postuur stond alles haar goed. Ze vond al gauw een skinny spijkerbroek die mooi om haar heupen en benen zat.

Eva daarentegen begon zich steeds meer bezwaard te voelen. ‘Anna, ik weet niet of ik het nou wel moet doen. Liegen tegen mijn moeder is nog tot daaraantoe, maar mijn geloof vereist nou eenmaal bepaalde kledingvoorschriften. En daar hoort een spijkerbroek niet bij.’

Anna zuchtte luid. Ze mocht van haar ouders aantrekken wat ze wilde, zolang het maar geen aanstoot gaf. Eva daarentegen droeg al haar hele leven nette, onmodieuze rokken met hooggesloten truitjes.

‘Eva, kom op,’ riep Anna geërgerd. ‘In die kleding kan je echt niet naar de discotheek. En ik dacht dat jij je wat meer los wilde gaan maken van je geloof zodra je achttien werd? Begin dan door die broek te passen.’

‘Mijn ouders zullen het anders echt niet tolereren als ik ineens met een broek thuiskom,’ ging Eva ertegenin, ‘laat staan een spijkerbroek.’

‘Bewaar je hem toch bij mij thuis? Hoeven ze er ook niet achter te komen.’

‘Oké, als we het zo kunnen doen doe ik het. Alleen ben ik een stuk kleiner dan jij. Die broek zal mij heel anders staan.’

Anna rolde met haar ogen. ‘Pas hem nou maar eerst aan, zeurpietje,’ zei ze, terwijl ze Eva naar een pashokje duwde. ‘We schelen maar vijf centimeter.’

Eva nam de spijkerbroek van haar over en ging het pashokje in.



Anna ging terug naar de damesafdeling en snuffelde nog een keer tussen de vele kledingstukken. Even later liep ze met twee smal getailleerde blouses terug naar haar vriendin.

‘Eva, heb je die broek nou al aan?’ vroeg ze.

Eva schoof de gordijnen van het pashokje opzij, maar bleef met opgetrokken schouders staan waar ze stond.

Anna trok haar naar buiten, zodat ze haar beter kon bekijken. ‘Zo, hé, die broek staat je fantastisch.’

‘Mmmm, als jij het zegt,’ zei Eva.

‘Is er een probleem dan?’

Eva wees naar haar voeten. ‘Kijk dan. De pijpjes komen helemaal tot op de grond.’

Anna grinnikte. ‘Is dat alles?’ Ze knielde en sloeg de pijpjes van Eva’s spijkerbroek twee keer smal om. ‘Ziezo, probleem verholpen en zo lijkt jouw broek net iets anders dan de mijne. Ben je nu wel tevreden?’

Eva draaide zich een paar keer voor de spiegel om. ‘Ja, zo wil ik hem wel.’

‘Goed zo. En als je dit erbij koopt, is het plaatje helemaal compleet.’ Anna hield haar vriendin een zachtroze blouse voor. ‘Dan neem ik deze witblauwe.’



Nadat Anna en Eva ook nog bijpassende schoenen en wat make-up hadden gekocht, gingen ze weer met de bus terug naar Berenwoude. Eenmaal thuis trok Anna haar vriendin direct mee de trap op naar haar ruime slaapkamer. Daar haalden ze hun nieuwe kleding tevoorschijn en trokken het aan.

‘Goh, je ziet er zoveel leuker uit in die kleding,’ zei Anna, nadat ze Eva van top tot teen bekeken had. ‘Jammer dat je er niet altijd zo bij kan lopen. Maar Eva, vandaag is, zoals ik al eerder zei, jouw dag. Je ouders kunnen die niet meer van je afpakken. En je zal zien dat er vanavond een wereld voor je



opengaat in die discotheek en ga je wensen niets anders meer te willen dan dat.' Anna wist waar ze het over had, want ze had al vanaf haar zestiende de vrijheid van haar ouders gekregen om uit te gaan.

Anna nam de lange goudblonde vlecht van haar vriendin in haar handen en liet hem door haar vingers glijden. 'Mmmm, bij jouw nieuwe kleding hoort natuurlijk ook een andere haarstijl. Vind je het daarom goed, als ik je haar in een leuk model breng?'

'Eh, jawel,' zei Eva aarzelend, 'als je het maar niet knipt. Mijn moeder zal door het lint gaan, wanneer ik ineens met kortere haren thuiskom.'

'Wees maar niet bang. Er komt geen schaar aan te pas.' Anna zat in het tweede jaar van haar kappersopleiding. Elke week moest ze een ander proefmodel meenemen naar haar school, maar ze had nog nooit het haar van haar vriendin mogen doen. Al vanaf dat Eva acht jaar was had haar moeder haar lange goudblonde haren strak naar achteren in een vlecht gebonden. '*Nette meisjes lopen niet te koop met losse haren!*' had ze als argument gegeven en om het goede voorbeeld te geven droeg zij haar eigen lange donkerblonde haren altijd in een lage strakke knot. Anna vond dat dat haar ouder maakte dan de drieënveertig jaar die ze was en dat het ook nog eens haar strengheid benadrukte.

Ook Eva had haar haar nooit meer anders gedragen, maar nu ging Anna ervoor zorgen dat daar verandering in kwam. Al was het alleen maar voor die avond, want ja, de ouders van Eva zouden dit natuurlijk nooit goedkeuren.

Eva ging, een beetje aarzelend nog, op de stoel zitten, die vlak voor Anna's kaptafel met spiegel stond.

'O, néé. Je mag pas kijken, wanneer ik helemaal klaar ben,' riep Anna. Ze dekte de spiegel af met een badlaken en ging aan de slag. Met haar vingers haalde ze de vlecht uit elkaar en borstelde het lange goudblonde haar van Eva net zo lang tot alle knopen eruit waren. Vervolgens zorgde ze er met een krultang voor dat het haar nog meer ging krullen dan het al deed. Daarna stak ze het haar lichtjes op met spelden en haarlint, waarbij ze een klein gedeelte van het haar nog losjes op de rug van Eva liet hangen.

Voorts pakte ze haar nieuwe make-up doos erbij en ze maakte Eva subtiel op met zachte make-up tinten, die goed bij haar roze blouse en groenblauwe ogen pasten.

Enmaal klaar bekeek ze het resultaat van haar werk met een kritische blik en ze was even sprakeloos... Eva bezat een klassieke schoonheid, wat ze nooit eerder bij haar vriendin gezien had.

'Anna, waarom zeg je nu niets?' vroeg Eva argwanend. 'Zie ik er niet uit?'

Anna schoot in de lach. 'Of je er niet uitziet? Ja, natuurlijk zie je eruit, Eva. Je bent gewoon supermooi. Kijk maar.' En met een zwaai haalde ze het badlaken van de spiegel af.

Eva sloeg meteen haar hand voor haar mond en terwijl ze langzaam opstond van haar stoel, keek ze met grote ogen in de spiegel. 'Tjee, Anna, ik herken mezelf amper nog,' fluisterde ze.

'Mooi toch?' zei Anna trots, want ze had er toch maar mooi voor gezorgd dat Eva er niet langer meer uitzag als een grijze muis, zoals zij zichzelf altijd noemde. 'En Eva, wen er maar aan, want ik weet zeker dat je de jongens vanavond van je af moet slaan.'



Terwijl Eva zichzelf nog steeds van alle kanten bekeek, maakte Anna snel en handig haar eigen lange hoogblonde haren op, en in dezelfde stijl als dat ze Eva had gegeven. En nadat ze ook make-up had opgebracht stonden er twee meisjes voor de spiegel zichzelf te bewonderen.

Op een gegeven moment pakte Anna haar mobieltje, maakte een foto van hen samen en plaatste hem op Facebook.

'Nee, niet doen!' riep Eva verschrikt. 'Stel dat mijn moeder de foto ziet? Dan kan ik het wel vergeten om ooit nog uit te mogen.'

Anna sloeg een arm om haar heen. 'Hé, rustig maar. Niemand zal je herkennen.' Ze kreeg gelijk. Algauw verschenen er verschillende berichten onder haar foto. Vrienden van haar vroegen zich af wie dat mooie meisje was dat naast haar op de foto stond. '*Als jullie willen weten wie zij is, kom dan vanavond naar de discotheek in Aldere. Daar kun je haar ontmoeten,*' schreef Anna als antwoord terug en ze plaatste er een gekke smiley bij. 'Ze zullen versteld staan als ze zien dat jij het bent,' grinnikte ze en ze klapte haar mobieltje dicht.

Eva trok haar schouders op en keek alle kanten op, behalve naar Anna.

'Oké, genoeg complimenten gemaakt voor vandaag,' zei Anna, toen ze de ongemakkelijke houding van Eva zag. 'Laten we gaan eten.'

Anna en Eva gingen naar beneden en kwamen in een modern ingerichte, maar stille huiskamer met open keuken.

Eva keek om zich heen en wierp zelfs een blik naar de tuin. 'Zijn je ouders en broertjes er niet?' vroeg ze.

'Nee, we hebben lekker het rijk alleen dit weekend,' zei Anna op luchtige toon. Ondertussen schoof ze de schuifpui open, zodat het hopelijk wat koeler werd in de huiskamer.

‘Wat bedoel je?’ vroeg Eva.

‘Nou, Thomas en David hebben vandaag en morgen een voetbaltoernooi in Brabant,’ legde Anna aan haar uit. ‘Mijn ouders zijn met hen meegegaan en kamperen daar ergens.’

Eva knikte en trok een peinzend gezicht.

‘Oké, wat is het probleem?’ vroeg Anna, toen ze haar vriendin in tweestrijd zag staan.

‘Ik weet niet of ik nu wel bij jou kan logeren.’

‘En waarom dan wel niet?’

‘Als mijn moeder had geweten dat wij vannacht alleen in dit huis zouden zijn, had zij vast haar toestemming niet gegeven voor het logeren.’

‘Dat weet ik wel zeker, ja. Daarom heb ik van tevoren ook niets gezegd daarover. Hoefde je er ook niet over te liegen... Kom, laten we het eten klaar gaan maken.’



Tijdens het eten werd het ineens noodweer buiten. Anna stak gauw een licht aan in de snel donker wordende huiskamer. Daarna rende ze naar de schuifpui om hem te sluiten. Eva kwam bij haar staan, daarna keken ze allebei bezorgd naar buiten. De hele dag had er nog geen zuchtje wind gestaan, maar nu waaide het als een gek en de regen stortte met bakken uit de hemel. Al gauw flitste de ene bliksemschicht na de ander door de grauwe lucht, wat meteen gevolgd werd door enorme donderklappen.

‘Ga daar echt niet doorheen fietsen, hoor,’ zei Eva met benauwde stem. ‘Misschien moeten we ons avondje uit maar een weekje uitstellen.’

‘Ben je gek?’ riep Anna. ‘Hier hebben we weken, nee wat zeg ik, maanden naar uitgekeken. Dat laten we ons echt niet meer afpakken.’ Ze keek op haar mobieltje. ‘Zie, volgens buienradar stopt het over een uur al met regenen. En zo niet, kunnen we altijd de bus nog pakken.’

## 4.

Nadat het een tijdje heftig tekeer was gegaan boven Berenwoude en omgeving, werd het onweer minder en dreef uiteindelijk af. Onmiddellijk hield het op met regenen, de wind zwakte af en er kwam een flauw avondzonnetje tevoorschijn.

Eva en Anna trokken hun jassen aan, stopten hun opgemaakte haren zorgvuldig in hun capuchons en fietsen naar Aldere toe. Het bos, waar ze doorheen reden, rook lekker fris na die enorme regenbui. Er vielen echter nog aardig wat druppels van de bladeren naar beneden.

Drie kwartier later kwamen Eva en Anna in het centrum van Aldere aan. Na even gezocht te hebben vonden ze uiteindelijk de discotheek. Ze gaven hun jassen af bij de garderobe en gingen naar binnen.

In de discotheek keek Eva haar ogen uit. Het was er een drukte van belang. Felle discolampen schitterden over de groen met rood verlichte brede dansvloer, waar vele jonge mensen aan het dansen waren. Naast de dansvloer stonden groepjes jongeren met elkaar te kletsen en ook voor de bar hadden zich vele jongeren geschaard.

Het thema van de avond was: ‘Muziek uit de jaren zeventig en tachtig’ en het nummer *Dance* van de Bee Gees schalde uit de speakers.

‘De krant heeft niet gelogen,’ zei Anna, terwijl ze haar blik goedkeurend door de ruimte liet gaan. ‘Het ziet er hier inderdaad gezellig uit.’

‘Anna!’ klonk er ineens boven de muziek uit.

Anna keek op en Eva keek nieuwsgierig met haar mee. Aan de andere kant van de zaal stonden enkele vriendinnen van Anna: de blondharige Laura, de roodbruinharige ‘krullenbol en sproetenkopje’ Mandy en de van Mexico afkomstige Isabelle, en ze zwaaiden enthousiast naar Anna. Anna zwaaide naar hen terug, nam Eva bij de arm en liep op hen af.

Eva wist niet hoe te reageren, want Laura, Mandy en Isabel lieten hun blik nieuwsgierig en ongegeneerd over haar heengaan. Totdat een van hen haar uiteindelijk herkende.

‘Jemig, Eva, ben jij dat echt?’ riep Laura verbaasd. ‘Wat zie jij er schitterend uit, zeg.’

‘Nou, inderdaad,’ riepen Isabelle en Mandy in koor en ze bestookten haar met allerlei complimenten.

Ook Laura bleef doorgaan met complimenten maken. ‘Ik heb nooit

geweten dat je haar zo prachtig is. Draai je eens om, zodat we je ook van de achterkant kunnen bekijken?’

Eva was het niet gewend om complimenten over haar uiterlijk te krijgen en wist daardoor niet goed wat ze met het verzoek van Laura aan moest, maar ten slotte spreidde ze haar armen en ze draaide zich langzaam om. Net op dat moment liepen er twee jongens langs haar en ze keek pal in de diepdonkerbruine ogen van een van hen. De jongen met zijn ietwat lang gekrulde ravenzwarte haren was haar, net als Anna’s vriendinnen, openlijk en ongegeneerd aan het bewonderen.

Haar adem stokte even in haar keel en ze draaide zich snel terug naar Anna en haar vriendinnen, die niets in de gaten hadden. Ze waren haar nog steeds aan het bewonderen en wisten niet van ophouden.

‘Hé, zullen we gaan dansen?’ onderbrak Anna hen, toen de hit song *Thriller* van Michael Jackson gedraaid werd.

Iedereen stemden toe en met zijn vijven gingen ze naar de dansvloer. Maar ondanks het feit dat de dansvloer groot en breed was, was het er zo druk dat ze zowat tegen elkaar aangeplakt stonden met dansen. Vele jongeren waren allemaal dezelfde typische zombie-dans uit *Thriller* aan het dansen en namen een groot deel van de dansvloer in beslag.

Twee jongens vielen daarbij heel erg op. Het waren de jongens die eerder langs Eva gelopen waren. Ze droegen allebei een soortgelijke spijkerbroek met wit overhemd, waarbij ze de mouwen hadden opgerold. De vele jongeren maakten extra ruimte voor hen vrij en moedigden hen aan, want ja, die jongens konden wel erg goed dansen. Hun bewegingen waren natuurlijk en soepel, en waren te vergelijken met die van Michael Jackson zelf.

Eva kreeg er geen genoeg van om naar hen te kijken, en ze zag dat ook Anna haar blik op hen gericht hield. In tegenstelling tot de jongen met de ietwat lange zwarte haren, had de andere jongen juist nonchalante korte blonde haren. Hij was net iets langer dan de zwartharige jongen en je kon hem ook ietwat slanker noemen.

Op een gegeven moment voelde Eva de blik van de zwartharige jongen op haar rusten. Haar hart maakte een sprongetje, haar wangen kleurden en ze wist niet hoe snel ze de andere kant op moest kijken. Maar toen ze een paar tellen later weer zijn kant opkeek, gewoon omdat ze dat om onverklaarbare redenen niet kon laten, had hij nog steeds zijn blik op haar gericht. Hij lachte haar zelfs toe. Dat werd haar teveel en ze draaide zich gauw om. ‘Zullen we wat gaan drinken?’ vroeg ze aan Anna en haar vriendinnen. Niet dat ze nou echt dorst had, maar ze wilde zo snel mogelijk van de dansvloer af.

Nadat Laura, Isabelle en Mandy hadden gezegd liever te blijven dansen, wurmden Eva en Anna zich al duwend door de menigte naar de bar toe. Twee jongens stonden net op van hun krukken en zij namen hun plaats in. Ze bestelden allebei een cola.

‘Zag je hoe die jongen met dat blonde haar danste?’ zei Anna en de bewondering was in haar stem te horen.

‘Ja,’ zei Eva, terwijl ze in gedachten verzonk, ‘en hij was net zo goed als die jongen met dat zwarte haar.’

En alsof de meisjes het over de duvel hadden, nog geen vijf tellen later stonden de jongens ineens naast hen aan de bar.



Danny was er niet naar op zoek. Hij had de meisjes afgezworen, nadat hij twee jaar geleden een zeer slechte ervaring met een meisje had gehad. Hij ging nog wel met ze om natuurlijk, maar een relatie... nee, dat wilde hij voorlopig niet. Hij genoot liever van zijn vrijheid en dat gold ook voor zijn beste vriend Richard. Maar ja, hij kon dat nou wel zeggen, maar als Cupido eenmaal zijn pijlen gericht had, kwam je er niet meer onderuit.

Ze was hem ook onmiddellijk opgevallen, toen ze de discotheek binnen was gekomen. Zij met haar vriendin. Twee zeer knappe meisjes, maar zij met haar goudblonde opgestoken haren had net iets meer, vond hij. En toen hij in haar groenblauwe ogen had gekeken was hij verkocht en kreeg hij haar niet meer uit zijn gedachten.

Danny verzette zich ertegen, hoe mooi en bijzonder ze ook was. Hij wilde niet weer zijn hoofd stoten, zoals twee jaar geleden en dan bedrogen uitkomen. Daarom zocht hij afleiding. Hij hoopte dat in het dansen te vinden. Richard en hij waren nou eenmaal fanatieke dansers.

Danny en Richard waren al vanaf de peuterspeelzaal dikke vrienden. Ze waren geboren en opgegroeid in Aldere en hadden steeds op dezelfde scholen gezeten. Nu, op hun negentiende jaar, werkten ze allebei als boekhouder op hetzelfde accountantskantoor, met ieder een eigen klantenkring.

Ze verdienden behoorlijk goed en na flink gespaard te hebben hadden ze een paar maanden geleden samen een flat kunnen kopen. Doordeweeks werkten ze keihard om de hoge hypotheek te kunnen blijven betalen, maar in de weekenden gingen ze los. Dan leefden ze zich lekker uit in de discotheek.

Op de dansvloer zag Danny haar weer en goede God, ze keek naar hem. Naar hoe hij danste. Dat moest hij toch wel gewend zijn? Er keken elk

weekend tig meisjes naar hem, wanneer hij zich uitleefde op de dansvloer. Dit keer was het echter anders. Zijn huid prikte en zijn hart begon twee keer zo snel te slaan. Hij raakte ervan in de war en een deel van hem wilde vluchten. Ver weg van dat meisje. Er kwam alleen maar ellende van, als hij zich inliet met haar. Daar was hij van overtuigd, maar zijn nieuwsgierigheid naar haar was net even sterker. Vanaf dat moment verzette hij zich niet langer meer tegen zijn gevoelens en probeerde hij haar aandacht te trekken. En... dat mislukte, want niet veel later was het meisje van de dansvloer verdwenen.

Danny kon zichzelf wel voor zijn kop slaan. Het mooiste meisje van de discotheek had hij weggejaagd. Omdat hij zo nodig naar haar moest blijven kijken, terwijl hij gezien had dat zij zich er ongemakkelijk bij voelde. Wat was hij toch voor een sukkel?



Richard zag haar voor het eerst op de dansvloer. Hoogblond en bloedmooi. Daar haalde hij zijn schouders voor op. Hij zag elk weekend tientallen mooie meisjes. Ze stonden voor hem in de rij. Hij had ze voor het uitkiezen, zonder dat hij daar moeite voor hoefde te doen. Maar geen van allen kon hem echt boeien en na een dag met een meisje te hebben doorgebracht, begon hij zich al gauw te vervelen.

Die hoogblonde echter intrigeerde hem, omdat ze hem zo openlijk durfde te bewonderen. Ongegeneerd en brutaal, terwijl hij aan het dansen was. Dat maakte hem nieuwsgierig en hij wilde weten wie zij was. Maar tegen de tijd dat de hit song *Thriller* afgelopen was en hij en Danny het applaus in ontvangst hadden genomen, was de hoogblonde van de dansvloer verdwenen.

Hij voelde een steek van teleurstelling door zijn lijf gaan. Die hoogblonde was dus niet geïnteresseerd in hem persoonlijk. Dat was nieuw voor hem en dat maakte haar nog interessanter in zijn ogen. Na ja, de avond was nog niet om. Hij zou haar vast nog wel een keer zien.

‘Laten we een biertje gaan drinken,’ zei hij tegen Danny en samen met zijn vriend liep hij linea recta naar de bar. Zijn hart sloeg een slag over, want daar zag hij haar weer. Zittend aan de bar, samen met een ander knap meisje.

Richard bestelde twee biertjes, gaf er één aan Danny en wendde zich daarna tot allebei de meisjes. Op hetzelfde moment draaide de hoogblonde zich naar hem toe en twee felblauwe ogen keken hem uitdagend aan. Wat hem overkwam wist Richard niet, maar ineens stond hij met een mond vol tanden. Juist op het moment dat hij indruk op haar had willen maken. Wat een flater.



Anna lachte inwendig. Ze had de blonde jongen maar mooi in de war gebracht met haar uitdagende blik. Dat effect bereikte ze wel meer bij jongens. Het was een soort spel van haar, in de hoop dat ze haar gelijke zou vinden. In de meeste gevallen wisten de jongens dan niets meer te zeggen en dropen af, maar de blonde jongen wist er op het laatst toch nog een ‘Jullie komen vast niet uit Aldere’ uit te kramen.

‘Wat zei je?’ zei Anna en ze hield gekscherend een hand voor haar oor. ‘Ik versta je niet. De muziek staat zo hard.’

‘Ja, gooi het daar maar op,’ grinnikte de blonde jongen. ‘Eén nul voor jou. Jouw opmerking heb ik verdiend. Ik was totaal niet origineel met mijn zin. Maarre... heb ik gelijk?’

‘Is het zo duidelijk aan ons te zien dan dat wij niet uit Aldere komen?’

‘Nou, nee,’ zei de jongen, terwijl hij zich achter zijn oor krabde. ‘Wij hebben jullie alleen nooit eerder gezien hier.’

‘Dat klopt,’ zei Anna. ‘Het is de eerste keer dat we hier zijn. En we komen inderdaad niet uit Aldere, maar uit Berenwoude en uit Egelanderveen.’

‘Zo, dat is bepaald niet om de hoek.’

‘Tja, de discotheek in Berenwoude is maar klein en meer iets voor vijftien- en zestienjarige. Op een gegeven moment verlangde ik wel naar iets anders. Bovendien wilden we vanavond een speciale plek om uit te gaan, want we vieren de achttiende verjaardag van mijn vriendin hier.’

De blik van de blonde jongen verschoof zich naar Eva. ‘Dus jij bent jarig vandaag. Nou, schone dame, mag ik je dan van harte feliciteren?’ Hij pakte haar hand en plantte er sierlijk een kus op.

Eva werd rood tot achter haar oren. Ze mompelde een dank je wel, trok snel haar hand terug en wendde haar gezicht van hem af.



Danny rolde met zijn ogen. Wat bezielde Richard vanavond? Zag hij niet dat hij dat meisje totaal in verlegen bracht? ‘Let maar niet op hem, hoor,’ probeerde hij haar dan ook gerust te stellen. ‘Mijn vriend is een onverbeterlijke Don Juan.’ En terwijl hij dat zei, deed hij een verwoede poging om haar blik op te vangen, maar het meisje bleef hardnekkig en met vuurrode blossen de andere kant opkijken.

Danny glimlachte. God, wat was ze verlegen. Ze leek hem ook een lief meisje, daarom probeerde hij opnieuw haar aandacht te trekken.



‘Romeo,’ zei Richard lachend, terwijl hij zijn arm om Danny heensloeg, ‘je mag wel zeggen dat ik een Don Juan ben, maar jij kan er ook wat van.’

Danny keek even verstoord op en lachte daarna met hem mee.



‘Nou, zo te horen mogen wij wel oppassen voor jullie,’ zei de hoogblonde op quasi bange toon.

‘Voor ons?’ vroeg Richard, terwijl hij een onschuldig gezicht trok. ‘Hoe kom je daar nu bij?’

De hoogblonde keek hem opnieuw uitdagend aan. ‘Wou je beweren van niet dan?’ zei ze. ‘Overtuig me dan maar van het tegendeel.’

Met zijn ogen dichtgeknepen tot spleetjes, keek Richard de hoogblonde onderzoekend aan. Geen enkel meisje had hem ooit eerder zo uitdagend bejegend als zij en het voelde aan als... Tja, als wat eigenlijk? Verfrissend? Ja, dat was het goede woord. Nieuw en verfrissend en dat maakte dat hij opnieuw de behoefte voelde om haar te leren kennen.

‘Weet je, ik mag jou wel,’ zei hij dan ook tegen haar, ‘en ik wil mij graag aan je voorstellen. Ik ben Richard Roodestein.’ Hij schudde eerst de hoogblonde en daarna de goudblonde de hand.

‘Zo, jij hebt een dure naam,’ zei de hoogblonde, duidelijk de draak met hem stekend. ‘Straks moet ik nog Sir Richard tegen je zeggen.’

Richard grinnikte. ‘Alsjeblieft niet, zeg. Ik kom uit een normaal gezin.’

‘Pfff... gelukkig dan maar,’ zei de hoogblonde overdreven van opluchting.

Weer moest Richard lachen. Hij vond haar niet alleen maar mooi, ze was ook nog eens grappig.

De hoogblonde keerde zich naar Danny. ‘En jij?’ vroeg ze. ‘Heb jij net zo’n dure achternaam als je vriend?’

‘O, nee, zeker niet,’ zei Danny. ‘Mijn naam is Danny Suárez. Ik ben een oer-Hollandse jongen, maar heb een Spaanse vader. Hij is overigens geen familie van de beroemde voetballer uit Barcelona. Ik vertel het er maar bij, voor je ook commentaar op mijn achternaam hebt.’

‘Ik zou niet durven,’ zei de hoogblonde grijnzend, ‘maar vergeleken met jullie hebben wij hele gewone achternamen. Ik ben Anna van de Meren en mijn vriendin hier heet Eva de Jonghe.’

‘Nou, Eva en Anna,’ zei Richard op statige toon, nog steeds zijn rol van deftig persoon spelend, ‘leuk kennis met jullie te maken.’ En rollend met zijn arm maakte hij een sierlijke buiging.

Eva en Anna keken elkaar aan en schoten vervolgens in de lach.

‘Jullie hadden trouwens een hoop bekijks daarnet op de dansvloer,’ zei Anna voorts.

Richard haalde zijn schouders op. ‘We dansten alleen maar. Niets bijzonders. Maar nu we het toch over het dansen hebben, wil je misschien?’ Hij zette zijn inmiddels lege glas op de bar en stak zijn arm naar haar uit.

Anna trok een bedenkelijk gezicht en haar felblauwe ogen glinsterden ondeugend. ‘Mmmm, dansen. Weet je dat wel zeker? Misschien ben ik wel een enorme hork in het dansen.’

‘Daar kunnen we maar op één manier achter komen,’ zei Richard wederom lachend en hij stak opnieuw zijn arm naar haar uit. ‘Kom je?’

Anna knikte, sprong van haar kruk en haakte haar arm in de zijne. En terwijl Richard haar meenam naar de dansvloer, zei ze: ‘Jij gaat er eeuwig spijt van krijgen mij ten dans gevraagd te hebben, jongen.’



Danny ging naast Eva zitten en leunde nonchalant tegen de bar aan. ‘Zo, nu kunnen wij eindelijk ook eens praten samen. Mijn vriend is altijd zó nadrukkelijk aanwezig.’

Eva draaide haar gezicht naar hem toe en glimlachte. ‘Anna is net zo.’

‘O ja? Nou, dan hebben ze elkaar goed gevonden. Maar laten we het liever over jou hebben, Eva. Hoe komt het dat ik jou nooit eerder tegengekomen ben?’

Eva haalde haar schouders op. ‘Het is mijn allereerste avondje uit.’

‘Wat?’ Ietwat ongelovig ging Danny rechtop zitten. ‘Je bent nooit eerder uit geweest?’

‘Ik heb nou eenmaal strenggelovige ouders.’

‘Ah, ik begrijp het.’

‘Nee, je hebt geen idee,’ zei Eva zachtjes en ze wendde haar gezicht van hem af.

Danny had echter de pijn in haar ogen gezien. ‘Ik heb inderdaad geen idee, Eva, maar ik heb twee vrienden in Egelanderveen wonen en zij zijn eveneens strenggelovig opgevoed.’

Alsof ze door een angel gestoken was draaide Eva zich weer terug naar Danny. ‘Jij hebt vrienden in Egelanderveen wonen? Zeg alsjeblieft dat ze vanavond niet hier zijn!’

Danny legde zijn hand op haar arm. ‘Waar ben je bang voor, lieverd?’

‘Mijn ouders. Zij weten niet beter dan dat ik naar de bioscoop ben.’

‘Ah, je bent dus een kleine zondaar. En ik maar denken dat je zo’n lief meisje bent. Maar even zonder gekheid... je hebt echt niets te vrezen van mijn vrienden, Eva. Ze zijn er inderdaad vanavond niet en tweede doen ze al een tijdje niets meer met hun geloof. Zij zullen dus wel de laatste zijn om je te verraden bij jouw ouders. Heb ik je een beetje gerust kunnen stellen?’

‘Ja, ik geloof het wel.’

‘Gelukkig maar. En Eva, ik ben blij dat jij en Anna ervoor gekozen hebben om naar deze discotheek te komen vanavond. Hopelijk ga je het hier net zo leuk vinden als ik, want dan krijg ik je vast vaker te zien.’ En terwijl hij dat zei keek Danny haar intens en veelbetekenend aan.

Eva wendde weer snel haar blik van hem af, terwijl er opnieuw een blos op haar wangen verscheen. Ondertussen friemelde ze met haar vingers aan de onderzoom van haar blouse en liet haar benen heen en weer bengelen.



Glenn Medeiros klonk door de speakers met zijn love song: *Nothings gonna change my love for you* en Danny sprong van zijn kruk af.

‘Wil je met me dansen, lieve Eva?’ vroeg hij.

Eva knikte, blij met de onderbreking. Ze stapte van haar kruk af, pakte zijn uitgestoken hand vast en liet zich leiden naar de dansvloer. Daar sloeg Danny zijn armen om haar heen. Eén arm om haar nek en één arm achter haar rug, en hij trok haar dicht tegen zich aan. Eva voelde zich daardoor een beetje opgelaten. Tenslotte had ze nooit eerder geschuifeld, maar uiteindelijk gaf ze zich eraan over. En terwijl ze haar ogen gesloten hield, voelde ze Danny’s glad geschoren wang op de hare, zijn warme hand teder op haar rug en zijn andere hand zachtjes strelend door de losse plukjes van haar haar. Het voelde fijn aan en haar hart ging steeds sneller slaan.

‘Weet je wel dat ik je een heel leuk meisje vind, Eva de Jonghe?’ fluisterde Danny op een gegeven moment in haar oor.

Eva keek verrast naar hem op en ze raakte gelijk in de ban van de mysterieuze blik die in zijn diep-donkerbruine ogen te lezen stond.

‘Echt waar,’ ging Danny verder. ‘Je viel me meteen op toen je samen met Anna de discotheek binnenkwam en ik ben blij dat ik je nu in mijn armen heb.’ Hij glimlachte en hij boog zijn hoofd langzaam naar beneden.

Eva hield haar adem in en haar hart sloeg een slag over. O jee, ze ging gekust worden... Maar op dat moment was de love song van Glenn Medeiros

net afgelopen en de betovering werd verbroken. Danny hield zich in en liet haar los. En Eva blies zachtjes een zucht van opluchting.

Het volgende moment werd er een vlot disconummer gedraaid. Danny greep haar handen beet en hij leidde haar swingend over de dansvloer. Daarbij keek hij haar continu intens in de ogen.

Eva verbaasde zich erover dat zo'n knappe jongen haar leuk vond en ze viel als een blok voor hem.

De hele verdere avond gingen Eva en Danny volledig op elkaar in tijdens het dansen, terwijl er afwisselend vlotte disconummers als langzame schuifelplaatjes gedraaid werden. De snel groeiende liefde straalde van hen af en de buitenwereld bestond voor hen niet meer.



Aan de rand van de dansvloer stond een roodharig meisje met haar armen stijf over elkaar heen geslagen. Met fonkelende ogen keek ze naar het verliefde stel en haar gezicht was verwrongen van jaloezie. Niemand had het in de gaten en al zeker de twee tortelduifjes niet.